

A photograph of a cozy reading nook. In the foreground, a dark wooden table holds a white mug and a book. A striped chair is partially visible on the right. The background is a large window with a view of lush green trees and foliage, bathed in warm, golden light. The text 'Edebi Çehrem' is overlaid in a green, cursive font on the window view.

*Edebi
Çehrem*

Merve Yalçın

Aynalı Pencerem

Aynalarımaya çarpar oldu, dilde tükettiğim..

Ruhum yitik, bitap düşmüş, en büyük engelim.

Satırlarımı seyyahlaştırdım, "huzur" adını verdim. Lakin huzuru bozan bu somut engeli görmezden gelemedi benliğim.

Elbette aynalar..

Onlar bana hala illegal.

Görmemeliyim. Her seferinde ayrı izler, ayrı düşler. .

Önce zihnime, ardından gönlüme ve en değerlime; hislerime etkisi büyük.

Ben benimleyken kahkahamla değil, sessiz ıgılığımın gürültüsüyle ayılıyorum.

Gönlümü konuştururken dilimi susturuyorum. Soluğumu kesiyor bunca kargaşa.. derken gözlerim tamamen bağımsız benden, tuzlu suyunu sel ediyor.

Yazık.

Bu sessiz ıgılığın gürültüsü işlerken içime, aynama da yansıyor, pencereme de..

"yokluk" derken bu kavramı yanlış algılamış pek çok çehre, pek çok karakter.

İnsanoğlu, her gün yanında olduğu bir şeyin yokluğunu çekemez mi ? Varken yok diyemez mi ?

Varlık kavramını, yalnızca dokunuşlarla sınırlandıran kör cahillere selamım olsun o halde bu satırlar.

Varlık, dokunuştan ibaret değil. Olmamalı da zaten. Bu benim legalim değil. Umduğum yahut umacağım hiç değil.

Satırlarımın çehresi bu varlık içinde yokluğun etkisinde kaybolurken, benim hislerimden beklentiniz ne boyuttadır ki ? Sorarım..

Ki ben, pollyannacılık oynamayı nefret ilkesi haline getirmişken; benliğimin dışına çıkıp, olmayan hissi yaşamaya kendimi mahkum etmem kesinlikle mantıksızca.

O aynalara içten bakmadıkça, ne kin yok olacak, ne muhtaçlık..

O pencerelerden "aşk"la bakmadıkça, ne gönül hasretini azaltacak, ne de gözler bunca tuzlu suyunu..

Bu yüzdendir ki; insan bir ayna arar, yalnızlığını silip atsın..

Bir de pencere arar ki, "aşk" hissini tatsın..

Aynalı olsun bizim pencere.

Yegane Sevgilim İstanbul'um

Sendeyken, sövdüğüm her dakika için affet beni şehrim.
Ey İstanbul, sen sonbaharı asıl yaşatansın..
Sen, benim sevdiğim ve hasretim olan yegane sevgilimsin.
Ey İstanbul, satırlara yandığım, yanına gelememişsin.
Bir buçuk saatlik yolu, yüz binlerce kilometre haline getiren, beni senden, seni de benden
ırak, alıkoyan insan müsveddelerine kendini zehir et sevdiğim.
Çünkü ben sana gelmeyi, senin olmayı çok isterdim.
Selam olsun tüm güzelliklerine..
Moda'lı cıvılcıvılcı Kadıköy'üne, hep mazide kalmış, o eski pazarlar gibi kokan Üsküdar'ına..
Hayat oyunu, sahi müşterekse ; kin bizim gerçeğimiz olmalı.
İşte tam da bu sebeple, sana gelmemi, senin olmamı engelleyenlere kendini zehir et, ey
sevgilim, ey İstanbul'um.
Ben ki, zaman zaman Kadıköy'ünün, Üsküdar'ının sahilinin seyrine dalıp da göz yaşları
dökmüş; senin denizine, senin toprağına, senin havana dert yanmış bir gencim.
Bilirsin, sana asla yabancı değilim.
Memleketim, hasretim ve belki de asla ulaşamayacağım tek ve yek sevgilim; İstanbul..
Beni sana, seni bana ırak, alıkoyanlara kendini zehir et.
Sen ve ben diyorum ey sevgili, ey benim memleketim; yalvarırım iki yabancı olmamıza fırsat
verme.
Sendeki insan müsveddelerini mutlu etme yegane sevgilim.

Keşkelerle Yontulmuş "Gibi"ler

Sevmek güzel şey..

Şehri sevmek belki..

Eş,dostu..

Değerlerini sevmek mesela bir öğretmen gibi ; hakiki öğreten olduğundan.

"Aşk" dediğini sevmek vardır, ki tanımsızlaştırılmıştır.

Özlemek desem misal ; çok çeşitlidir kendileri..

Şehri özlemek gibi.. Elbet havası başkadır.

Eş, dostu özlemek gibi.. Elbet huylar farklıdır.

Bir "sen"i özlemek gibi..

Değerlerini özlemek gibi.. Belki de hayatına çok şey katan, gerçek bir öğretmendir kendileri..

"Aşk" dediğini, mesafelerle yitirmek gibi..

Halbuki bilinir ; mesafeler sevişmeye engeldir, sevmeye değil. Lakin söz geçirilemeyen bünyelere elbet farklı diller gerek ; anlatmakla hükümlü.

Sevdiğimiz kadar özlüyorsak yahut özlediğimiz kadar seviyorsak şayet; bunu fevkalade başarıyorum.

Şehrimi, değerlerimi, "aşk" dediğimi..

Tanımsızlaştırılmış 'Aşk'

Aşk..

Tek hece, 3 harf lakin, 2 insan değil.

Çevre, öyle farklı algılar olmuş ki bu kelimeyi..

Çoğu aşk acısı çekiyor, kişiliği henüz aşkı tanımlayamadan. Halbuki şunu fark edemiyorlar;

Aşk, bir insana, var olana, var olmayana duyulan sevgiden bir kaç adım öte bir his.

İnançlara olan aşk.

Anneye, babaya ve aileye aşk.

Sevgiline aşk.

Çiçeğe, börtü böceğe aşk vs. vs.

Çevre yalnızca 3. maddeyi seçiyor. Ölüyor bitiyor ve onun acısını çekiyor.

Halbuki farkında değil, inancı olmayan aslında inanca olan aşkın acısını çekiyor.

Annesini ağlarken görüp, ona duyduğu aşktan sol yanı alev alev olan evlatlar var belki.

Yahut anne aşkını tadamayan lakin acısını çeken..

Baba aşkının acısını çekenler var mesela. Hayatında ilk tanıdığı, sevdiği, güvendiği ve ilk aşk duygusunu hissettiği erkek tarafından ihanete uğramış evlatlar vardır belki de kim bilir..

Aşk çok çeşitlidir kısacası.

Her türlüünü yaşamak güzeldir, acısını çekmedikçe elbet.

Çevre, ezberletilmiş olan aşk tanımından kurtulmalı kısacası.

Çünkü aşk, tanımlandıkça güzeldir.

Hak etmeyeni, hayatımıza dahil etmedikçe elbet.

Standartlığımın Miladı

Bugün standartlığımın miladını ilan ettim.

Ağustos 18, en içten nefretlerini iletmiş bulundu şahsıma. Olsun, kabullenmemek gibi bir lüks hakkı ? Elbet yok. O halde satırlara olan ebedi suskunluğum selamım olsun bugüne.

Böyle olmakla, beni hüzne boğarak egonu tatmin edişin, elbet ki senin karaktersizliğindir.

Bugün böyleyse sebebin Ağustos 18.

Sen en içten duyguların katilisin Ağustos 18.

Lanet olsun sana ve sen gibilere Ağustos 18.

Takvimlerden silinecesi Ağustos 18.

Hiçbir hakkı hak etmeyen Ağustos 18.

-Bu deneme, yarımyamalaklaşmaya yüz tutmuştur.-

Satırlar,Sahilikten Sahi Olabilir Mi ?

Tanıdık, tanımadık tüm gözlerden, hislerden ve seslerden ırak..

Öylesine kendimden dahi uzak..

Satırlarım bana yabancı, ben onlara yalancı ; sahtelik belirlediğinden. İfadelerimde.

Tuhaf bir yalnızlık, kısmen çaresizlik hissi. Kabullenesim de yok gerçi durumun sahiliğini.

Oldukça boktan. Duygularla değil, mantıkla verilen kararlar var.

Acaba hatalı mı ideal mi ?

Kararın içinde bir tutam kararsızlık..

Karasızlığın içinde var olan yüksek doz kin ve nefret.

Bir yanda oluşmasını istediğim bir miktar özlem.

Hisler = mikser. Karıştıkça karışan.

Doğruyu ayırt etmek ne güç. En acısı da seninle birlikte var olan, büyüyen, gelişen, çevreyi tanıyan, sana en yakın olanı ; hisleri çözememek..

Oysa ki farkında değiliz, çoğu zaman değerlendiremiyoruz ki; bize en yakın onlar.

Her zaman, her durumda.

Ve nötr birey değilsek şayet, hislerin sayesinde. Hatta ve hatta şu an bu satırda bittiyse yazım yine onların sayesinde.

Ama ideal ama illegal.

Olmasalardı, biz de biraz zor insan olurduk gibi sahi..

Egocuğuma Can-ı Gönülden..

Beni değil de hep çevremi kaale aldı umrum. En çok ben farkında olsam da engel olamadım durumun hükümdarlığına. İndiremedim tahtından, yok edemedim krallığını. Ve bu sebeptendir ki, bir tek ben, umrumun umrunda olamadım.

Kendimi değersiz kıldım. Neticede hep umrumdışıydım.

Çünkü egoma göre, diğerleri hep 1-0 öndeydi benden. Bendeniz, her seferinde mağlup başlamıştım. Peki kime göreydi ? Neye göreydi ?

Ortada belli bir sistem vardı da, ben bu sistemin azizliğine uğrayıp mı mağlup başlardım ?

Yoksa diğerlerinin torpil yapacak çok adamı mı vardı ?

1-0 öne geçme hakkını bendeniz asla tanımamıştım onlara. Ve ben, beni üzmemi istememiştim. Egomun kölesiydim, o bana mağlup olduğumu hissettirmişti.

Bir tek hislerime müdahale edebiliyordu.

Ki bu benim en değerlimdi.

Hislerim..

Bilmem ki bir yandan teşekkür mü etsem egocuğuma ? Saygı babında falan..

Onun merhametsizliği yıkmasa mutluluğumu, bırakmasa kursağımda sevincimi belki de bendeniz bu satırlara yakınamazdım.

Ve ben tam da şu satırda kısa cümleler kuruyorum egoma ;

“Hayat, bir sınavdır.” Derler ya hep. Sanırım ben bu dersten kaldım egocuğum.

Ölümçül Günah

Gerçekten mutluyken asla söz verme.

Hüzün gelip çattığında verdiğin sözü tutamazsın. Ve o an kimsenin seni anlamasını bekleme.

Çünkü insanoğlu ; sonuna kadar mutluyken yanında, hüzün bastırıldığında hadi eyvallah..

Sinirliyken asla ciddi kararlar verme.

Öfken yatıştığında şeytan seni terketmiş olur, şeytanın beynini doldurduğu o ciddi kararlar yapayalnız kalır, ceremesini de yine tek başına çekersin.

Çevrendekilere ölümsüzlermiş gibi davranma, onları kırma.

En değerlilerini kaybettiğinde, kırdığınla kalır, kendin de kıra döke, pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşarsın.

Ve henüz mağlup olmamışsan, kimseye kulak asmadan başarmaya odaklan.

Çünkü kimse başarısını hazmedemez.

Yaşadığın hayatı asla küçümseme ve adalete inan. İşte yapamadığım tam da bu..

Her Yaşın Bir Güzelliđi Yok !

Ya tam ortasımdayım cehennemim, ya da sonumun başlangıcında. Yanan bedenim değil. Vicdan ve merhametim. Onların taze külleri kasıp kavuruyor içimi. Gülüşüm bunu saklarcasına samimi. Gözlerim her şeyin farkında lakin çaktırmamakta kararlı. Yanılgı payı yok. Kalbim olmayacağını bile bile bu ateşten sökülüp de kaçmak için fırlarcasına atıyor. Kavrulan hislerim küfür ettiriyor bana. Derken yine cömert ellerim feda ediyor kendini, sistemin azizliğine uğrayıp. .

Ardından basıyor kalemi kağıda, karşılığını alamayacağını bile bile kendinden veriyor. Lakin o da beni suçlamakta kararlı. Sanki şu ana dek "bu da olmadı, gönder çöpe Merve" dediğim tüm satırlarımın hıncını alıyor. Vicdan ve merhametimin yok oluşunu seyrederken ben, bir yandan gülümsüyorum. Sırf nedeni sorulmasın diye gelen her hal hatıra "iyiyim" cevabını veriyorum. Yazık ki ne yazık..

İlham Perisi Aranıyor ! +9053...

Evet, ilham perisi aranıyor..

"Aradığınız peri yaklaşık 4 aydır başkalarının yardımına koşuyor, mümkünse bir daha 'deneme'yiniz."

Lakin sen gelmedikçe ben bu kalemi satırlara değdirsem ne faydası olur ki ?

Sen bilirsin, ben tek başıma iyi bir iş çıkartamam. O yüzden gel, tam ben yazmaya bu kadar hevesliyken gel. Çünkü biliyorum ki sen geç gelersen her şey için çok geç olacak.

Ve yine sen bilirsin ben halimi arkadaşşa, dosta anlatamam. Yine senin yardımınla gönlümden neyi, ne şekilde anlatmak istediğimi kalemim hissedip, kağıda dert yanar. .

Yapma işte, herkes kendisinin ilham perisi falan değil.

Yok öyle bir dünya. Neyin kafası bu ?

Baksana bana 4 aydır fazla yorgun, fazla kırgınım her şeye, herkese karşı. Arkadaşlarıma dert anlatamadığımdan değil, yazamadığımdan.

Bir kırgınlık daha yaşadım 5 dakika kadar önce. 3 dakika da olabilir. Yeterince yalnız kaldığımı bildiği halde neden "arkadaşım" dediklerimi de yanımdan alır ki öğretmenler ?

"Şşş.. Biraz daha sessiz"miş. Yeterince sessiz değil miyim Allah aşkına ? Dalga geçer gibi uyarılar, hafif samimi lakin bir o kadar imalı bakışlar falan..

32 kişilik sınıfta, evde de dahil olmak üzere en çok yalnız kalan benim. Canım sıkkın, çok sıkkın. Fakat anlatamadığımdan değil, yazamadığımdan..

Başkasının Mükemmel Sandığımız Hayatları Bizi Ne Kadar Etkiliyor / Etkilemeli ?

Başkalarının hayatlarına özendiğimiz anlar olur çoğu zaman. “Onun var, benim neden yok?” gibi çeşitli üzüntüyle karışık sitemlerimiz..

Hani şu önüne geçemediğimiz, engel olamadığımız düşüncelerimiz..

“Bir başkasının hayatına özenmek” dediğimiz şey aslında, kendi hayatımızdan memnun olmama/olamama durumudur. Bir bakıma nankörlük de denilebilir. Sonuçta insanoğlu nankördür, bu bilinir. İstedikçe ister, hep fazlasında gözü vardır. Bu durumun oluşma nedeni ise, insanın çevresinde kendinden daha kötü olanları görmek yerine, daha iyilerine bakıp imrenmesidir. “Onun var, benim neden yok?” benim de hala yanıt bulamadığım soru cümlelerinden biridir açıkçası.

Şöyle bir örnek verirsem konu daha iyi kavranabilir diye düşünüyorum ;

Maddi durumu oldukça yerinde, istediğini alabilecek, eksiklerini fazlasıyla giderebilecek bir aile düşünelim. Bir anne, baba ve çocuk. Bu tablo üzerine gayet mutlu olmalarıyla beraber, tablonun mükemmel görüldüğünü söyleyebilmemiz mümkün.

Bir de şunu ekleyelim ;

Çocuk hasta, yalnız bu hastalık sıradan bir hastalık değil. Bir tedavisi yok. Aile, daha önce yurtdışında çareler aramış, profesör doktorlardan çözüm istemiş, ciddi meblağlarda para harcamış olsa da bu hastalığa bir çözüm bulunamamıştır.

Evet, peki şimdi ne oldu ?

Vermiş bulunduğum örneğin en başında mükemmel gibi görünen o tablonun boyası mı aktı ?

Ne zaman yanıtını bulamadığım o soru aklıma takılıp, vaktimi çalsa hep bu örneği hatırlatırım tatmin olamayan egoma. Hiçbir şey dışarıdan görüldüğü kadar mükemmel olmayabilir.

Düşüncelerimiz bizi yanıltmamalı, başkalarının mükemmel sandığımız hayatları da bizi etkilememeli.

İstanbul'da Sonbahar.. (Eskilerden)

Şu sıralar İstanbul'da sonbahar. Gerçi pekte sonbahara benzediği söylenemez aslında.

Neredeyse 2 günde bir değişiyor havanın durumu. Bir gün sıcak oluyor, bir gün dondurucu soğuk.

İnsanlar da böyle bu sıralar, bir ters bir düz.

Kimileri var mesela hayatımda bir gün sıcakkanlı, samimi olan, "iyi ki tanıdım ya" dediğim. Ama onlar da mevsim anormallerine takılıp ertesi gün soğuk ve itici olup beni hayattan soğutmaya yetiyor.

Doğrudur aslında.

Sabah gözlerinizi kamaştıran bir güneş ile uyanmak varken güneşin uzaklarda kalıp yağmur taşıyan bulutların kendisinin önüne geçtiği ve ışığının kısmen de olsa kapandığı sabahlara uyanmak bile istemeyiz.

Aslında beni kendine çeker karanlık. Her ona baktığımda ayrı bir yalnızlık, ayrı bir hüzn.. Gözlerimi karanlığa açtığım o sabahlar, benim için o günün başlamadan bittiğine işarettir. Oysa başkaları anlar veya anlamaz..

İşte böyle mevsim anormalliklerinin görüldüğü günlerde çoğu insan da gece ve gündüz gibi olur, farkında olamasalar da..

Bir yüzleri hep o karanlık geceyi anımsatır bana, küçüklüğümde korktuğum..

Bir yüzleri de gündüzde kalır, sıcakkanlılığıyla beni kendilerine çekerler..

Şu sıralar benliğinize sahip çıkın, hiç kimsenin sizi değiştirmesine izin vermeyin. Havanın bile (:

Sevmek ? Buyrun, Üstü Kalsın

Sevmek..

Konuya nasıl girebilirim bilemiyorum. Ama bir yerden başlarsam devamı gelir diye düşündüm. Herkesi birbirini sevecek diye bir kanun yok. Öyle bir şey olsa kavga, dövüş, savaş olmazdı zaten. Seven her insan sevilmez. Siz seversiniz karşı taraf sevmez, karşı taraf sever siz sevmezsiniz falan filan. Karşı taraf merhametli, dostuna sadık olduğu sürece birbirinizi sevebilmeniz mümkün.

Yani karşınızda ; soğuk, itici, canayakın olmayan biri olsa ona bağlanmak, sevmek istemezsiniz ve istemeyiz herhalde. Buna verilebilecek bir örneği çoğu insan hemen her gün yaşıyor. Mesela ; sabah uyandığınızda açık, güneşli, aydınlık, temiz bir hava beklerken kapalı, sisli, soğuk, kirlili bir havanın sizi karşılaması gibidir dostluk. Kimi zaman açık, güneşli. Kimi zaman ise kapalı ve sisli..

Bir de sevdiğiniz insanlara değer vermektir en önemlisi. Fazlasını değil, hak ettiği değeri vermeli karşısındakine insan. Siz fazlasını verdikçe kendi değerinizi kaybedersiniz. Oysa o aslında sizden çalar.

Yanlış anlamayın lütfen, dostluğu kötülediğim yok. Yaşadıklarımın ufak kesitleri aslında bu satırlardaki. İyi bir dostluk için tabii ki değer verebilmek önemlidir. Bunun ben de farkındayım.

Lakin kendi değerinizi kaybedeceğinizi bile bile karşınızdakine gereğinden fazla değer vermeye ne gerek var ?

Tıpkı Atalarımızın da söylediği gibi "Her şeyin fazlası zarar."

Bir başkası için asla kendi değerinizi kaybetmeyin. Çok sevdiğiniz ve sizi hiçbir zaman bırakmayacağını sandığınız dostunuz için bile..

14 Nisan 2011'den..

14 Nisan 2011..

Bu sabah kalktığımda güneşli, açık bir havayla karşılıyor beni İstanbul. Aynaya bakıyorum ve "Bugün her şey çok güzel olacak" diyorum. İçime nedenini bilmediğim bir mutluluk doğuyor tam bu sırada. Öğlene doğru gökyüzünü grimsi bulutlar kaplıyor ağır ağır. Sabahki güneşin o sıcak gülümseyişi geliyor aklıma.

Özlüyorum..

Bir an için geçmişim, küçüklüğüm, oyunlarım geliyor aklıma.

Sevdiğimi ve sevildiğimi 'bildiğim' insanlar..

Şimdi ise sadece sanmakla kalıyorum.

Sevdiğimi ve sevildiğimi 'sandığım' insanlar..

Bir yandan özlemime bir yandan duygularımın tüm yoğunluğuna, bir yandan da hayallerime son veriyorum. Sonrasında gözlerimi gökyüzünden alıyorum ve derse geri dönüyorum.

Evet, şu anda dersteyim.

Lakin pencere kenarında oturduğum için dışarıda yağın yağmurun ve esen rüzgarın sesi dikkatimi çekiyor. Gözlerimi almakta her ne kadar zorlansam da derste olduğum için dersle ilgilenmem gerektiğinin farkına varıyorum. "Neyse teneffüste rahat rahat bakarım" diyorum. Aksilik bu ya teneffüse kadar ne yağmur kalıyor, ne de rüzgar. Bu da benim şansım diyorum, adeta tavır yaparcasına soğuk bir gülüş atıyorum beni rüzgarından ve güzel yağmurundan esirgeyen İstanbul'a.

Öyle olsun İstanbul, öyle olsun..

Başlıksız

Eskilerden kalma bir kaç çocukluk fotoğrafım var elimde. Bir onlara bakıyorum bir de aynaya. Bir o zamanki Merve'ye bakıyorum, bir de şimdikine. Kendimi yaklaşık 12 sene öncesiyle karşılaştırıyorum. Fotoğraf karelerindeki yaşı 2.

O zamanlar yüzümde hiç eksilmeyen sıcacık bir gülümseme ve nedeni belirsiz bir mutluluk var. Herkes tarafından çok sevilmenin verdiği mutluluk olsa gerek. O zamanlar sevginin gerçeğiyle sahtesini ayırt edemediğim için tüm oyun arkadaşlarımı fazlasıyla seviyorum. Şimdi mi ?

Şimdi, arkadaşlarım oyun oynar olmuş bana. Sevginin de dostluğun da sahtesini ayırt edebilecek olgunluktayım. 'Kardeşim' dediğim el üstünde tuttuğum insanların bana gösterdikleri yapmacık sevgilerinin de farkına varıyorum. Pişmanım fazlasıyla. Lakin pişmanlığım; hiç değmeyecek insanlara fazla değer vermemdir. Pişmanlığım; hiç değmeyecek insanlara 'kardeşim' dememdir diye düşünüyorum. Biraz öfke, biraz pişmanlıkla oluşan gözyaşımın elimdeki fotoğrafa düşmesiyle kendime geliyorum ve diğer elimdeki kahve fincanını masanın üzerine bırakıyorum. Fotoğrafa son bir kez daha bakıp; 'mutlu olmak için çok sebebim var' diyorum. Söylediğime kendim bile inanmıyorum aslında..